

ning af det humane Formaal, som er tilfigtet af Udvalget. Hermed skal jeg anbefale de af Udvalget stillede Vædringsforslag.

Taug: I et Lovforslag som det foreliggende bør Børnets Retstrab gjøres til Centrum. Det er ikke nok, at vi give Børnene, hvad der økonomisk tilkommer dem; vi bør ogsaa give dem, hvad der ethisk — sædeligt — tilkommer dem. Ved at yde Retfærdighed gjøre vi vor Pligt mod dem, og vi gjøre derved en Ting til: Vi sætte en Dæmper paa Uædeligheden, som nu her i Landet griber om sig i en foruroligende Grad. Jeg veed jo nok, at der er dem, der sige: „Sædelighed, ja hvad er Sædelighed, det er det Samme“; men jeg mener, det er et stort og vigtigt Spørgsmaal for Folket, lige saa vigtigt som Smørspørgsmaalet. Naar vi se paa de statistiske Meddelelser, vi have faaet om, hvordan vi i den Henseende staa her i Landet, saa se vi, at vi ere komne saa vidt her i Landet i Uædelighed, at vi staa paa det næstnedste Trin i Europa, der er kun et Land i Europa, der staa under os i Sædelighed, der ere vi. Hvorledes ere vi nu komne der? Det er Spørgsmaalet. Dertil ere vi komne dels ved Love, som vi have, som hjælpe Lasten fremad, ja som trækker Lasten fremad med Boguer her i Landet, dels fordi vi savne Love. Det er ikke min Mening, at jeg vil anklage hverken Enkelte eller hele Folket i saa Henseende, jeg mener, at hele Samfundet er skyldigt i denne Brøde hos det danske Folk, og jeg siger: Vi staa os bedst ved, alle Samfundsklasser, fra Hytten til Borgen, at bekjende vor Brøde, at vi ere sunkne dybt, og naar vi have bekjendt, ja saa staa vi til. Naar vi se os omkring i Landet og gennemgaa de statistiske Tabelværker, opdage vi, hvor forfærdeligt det egentlig ser ud i enkelte Egne. Der er Sogne i Vendsyssel, hvor hvert fjerde Barn er født udenfor Ægteffab, der er Sogne i Fyn, hvor ligeledes hvert fjerde Barn er født udenfor Ægteffab; i Kjøbenhavn er hvert femte Barn vægte, og naar vi tage hele Landet under Æt, hvert ottende. De, der nu ikke kunne taale at høre dette, sige, naar man nævner, at der er et Bud, der siger: „Du skal ikke bedrive Hoer“, — Hoer er ikke et Ord at nævne i vore dannede Tider. Nei, Staten har begyndt at staa en Streg over det sjette Bud: „Du skal ikke bedrive Hoer“, idet Staten ved selve sine Indretninger er forbunden med Lasten; det kan ikke benægtes. Jeg spørger nu, er det forvarligt af Staten, af den kristelige Stat, at den søger at hjælpe og lette Folk til Utugt og derved trækker Uædeligheden

frem. Jeg har givet en Betænkning over det, og da jeg ikke har kunnet forudsætte, hvad jeg gjerne vilde, at man i denne travle Tid med Smørret har kunnet sætte sig ind i disse Sager, bliver jeg nødt til at gennemgaa det lidt i det Enkelte, især nogle af Hovedparagraferne, som det i Særdeleshed kommer an paa.

Jeg skal da først med Hensyn til de Vædringsforslag, jeg i Forening med det ærede Medlem fra Slagelse (Dahl) har stillet, samt med Hensyn til de Vædringsforslag, jeg har stillet ene, sige, at derved udelukkes ingen af Ministeriets Paragrafer, og hvad Udvalget mener af Godt, der skal med, er der ogsaa. Udvalget har sagt, at det tog den økonomiske Side med, men hvor økonomisk det end har været, har det dog kun taget meget lidt af Børnets Ret med, meget lidt af, hvad der tilkommer det i Virkeligheden. Udvalget har stukket Børnets Ret til Side og med Hensyn til den sædelige, den ethiske Side, har Udvalget ment, at Tiden ikke var kommet til at røre ved den. Jeg er nu af en anden Mening, og jeg har stillet mine Forslag, fordi jeg siger, at Tiden netop er kommen til at røre ved denne Uædelighed; Tiden er kommen til, at det danske Folk skal sige: Vi ville ikke længere taale den, vi ville have Forandring deri. Hvis vi vedblive at gaa ad denne Vej, komme vi videre frem, der er jo hderligere Retninger, som allerede stikke deres Hoveder stærkt op imellem os, og dersom de skulle faae Magt over os, vil Ægteffabet omtrent komme til at gaa til Grunde hertilands, det er der ikke Spørgsmaal om. Hvis Nogen skal tvivle derom, skal jeg bevise det af denne Bohémernes Litteratur, hvoraf vi have set adskillige Stykker aftrykte i vore Blade, rigtignok i en omarbejdet Form. De af mig og min Medforslagsstiller stillede Vædringsforslag ere i Virkeligheden kun to store Hovedforslag, alle de andre ere smaa. Dem maa vi se at blive enige om, og det er en simpel Sag at blive enig om dem, naar vi blot ville; det, som det kommer an paa, er ikke Andet end Willien, men kun den en Willie har, som vil noget Alvorligt, den Anden har ingen Willie, han siger: Lad det gaa, det er det Samme med Budene og det Hele, det er ikke derpaa, det kommer an. Svarer man dem: Saa er det jo et hedenff Hus, saa svare de: Nei, Gud bevare os, det er jo et kristeligt Hus, der kan ikke være Tale om Andet. Det, der foreligger, er altsaa to virkelige Spørgsmaal, to Vædringsforslag, gaa vi ind paa disse to, kommer det Andet nok af sig selv, ja, jeg vil sige: Blot De ville vedtage de to, tre første Vædringsforslag, saa ville vi lettelig kunne blive enige